

УПРАВЛІННЯ КУЛЬТУРИ І ТУРИЗМУ,
НАЦІОНАЛЬНОСТЕЙ ТА РЕЛІГІЙ ОДЕСЬКОЇ
ОБЛДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ

ОДЕСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОЇ
КУЛЬТУРИ

культурно-мистецька акція пам'яті
СВІЧА СКОРБОТИ

В програмі:

- **фотовиставка-факт "ГОЛГОФА ГОЛОДНОЇ СМЕРТІ"**
- **показ відеофільму "ЗАБУТТЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ"**
- **година історичної пам'яті "КАЛИНОВА СПОВІДЬ НАРОДУ"**

Дню вшанування пам'яті жертв голодоморів в Україні присвячується

ОДЕСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ ЦЕНТР
УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
20 листопада 2014 року о 14.00

ПРОВІВ КУЛЬТУРНО – МИСТЕЦЬКУ
АКЦІЮ ПАМ'ЯТІ
«СВІЧА СКОРБОТИ»

День пам'яті жертв голодоморів відзначають в Україні щороку в четверту суботу листопада. Цьогоріч ця сумна дата припала на 22 листопада. Не сьогодні це сказано: час народжуватися і час помирати, час руйнувати і час будувати, час розкидати каміння, час мовчати і час говорити. Голодомори чорною смугою прокотилися Україною, понівечили життя поколінь і забрали у небуття тисячі доль.

Національна пам'ять формує національну свідомість. Без національної пам'яті немає майбутнього нації. Задля збереження та вшанування пам'яті невинно убієнних українських селян Одеський обласний центр української культури проводить культурно – мистецьку акцію пам'яті «Свіча скорботи».

Ми, єдині спадкоємці всього, що було. Тому, на відзначення скорботи і всенародного болю, хоч із непростимим запізненням тих довгих десятиліть, маємо достойно вшанувати пам'ять великомучеників нашої тяжкої історії – жертв небачених в історії людської цивілізації голодоморів, це наш святий обов'язок.

Хай у кожній оселі, в кожній родині старий і малий схилить голову перед пам'яттю невинно убієнних, уклінно припаде до їхніх могил, поставить свічку перед образом Божим.

В програмі:

- фотовиставка-факт «Голгофа голодної смерті» ;
- перегляд відеофільму «Забуттю не підлягає»;
- година історичної пам'яті «Калинова сповідь народу».

Вшануємо пам'ять жертв голодоморів тихою молитвою, яка увійде в наші серця і очистить наші душі від зла.

от 07 листопада 2014 року

О

Про організаційні заходи щодо
вшанування в Одеській області пам'яті
жертв Голодомору 1932-1933 років

На виконання Указу Президента України в
зв'язку з Днем пам'яті жертв голодоморів”

НАКАЗУЮ:

1. Директорам обласних бібліотек: універсальних (Ю.С.), для дітей ім. Н.К. Крупської (Палій Т.А.), бібліотеки для юнацтва ім. В.В. Маяковського (Ч.), краєзнавчого музею (Солодова В.В.), Ізмаїльської (Тірон О.М.), директорам одеських училищ: (Бортнікова О.В.), художнього ім. Грекова (Кос М.А.) директорам обласних центрів: навчального мистецтва (Коваль Н.М.), української культури (Іванова Г.М.), естетичного виховання в м. Із Ренійському районі (Мунтян М.О.), начальникам звжити організаційних заходів щодо вшанування в Україні (тематичних виставок, презентацій, д фото-, та інших документів “круглих тволів“, б

2. Про заплановану роботу поінформувати роботу до 2 грудня 2014 року.

3. Виконання наказу контролюватиму собис

від 29,10,2014 року № 830/2014 “Про заходи у

ьної наукової ім. М.С. Грушевського (Амельченко
, виконуючому обов’язки директора обласної
Половська О.А.), директору Одеського історико-
кого історико-краєзнавчого музею Придунав’я
: культури і мистецтва ім. К.Ф. Данькевича
ьміна О.Г.), театрального (Каджаєва
ьно-методичному центру закладів культури і
и (Вітос В.Г.), болгарської культури в м. Болград
маїлі (Федорова І.І.), національних культур в
икам відділів культури райдержадміністрацій
ня пам’яті жертв Голодомору 1932-1933 років
демонстрацію фільмів, художніх творів, відео-,
есід - лекцій, уроків пам’яті тощо).

и управління до 19 листопада та про проведену

то.

Начальник управління
О.В. Олійник

СЦЕНАРІЙ ГОДИНИ ІСТОРИЧНОЇ ПАМ'ЯТІ «КАЛИНОВА СПОВІДЬ НАРОДУ»

(до Дня вшанування пам'яті
жертв голодоморів в Україні)

Дата проведення: 20 листопада 2014 року

Місце проведення: зала ООЦУК

Час проведення: 14.00

Аудиторія: учнівська і студентська молодь

на екрані заставка 1, відкриваються куліси

Голос за сценою:

Пам'яті мільйонів українських селян,
які загинули мученицькою смертю від
штучного голоду, пам'яті тисяч українських
сіл і хуторів, які щезли з лику землі
після найбільшої з трагедій ХХ століття
присвячується година історичної пам'яті
«Калинова сповідь народу»

*«Хорал» у виконанні молодіжного жіночого хору
«Оріана»*

(без оголошення)

(лунає в запису вступ пісні «Червона калина»)

на екрані заставка 2

Ведучий:

Не сьогодні це сказано:

Час народжуватися і час помирати,

Час руйнувати і час будувати,

Час розкидати каміння,

Час мовчати і час говорити.

Час – говорити!

Сьогодні наша зустріч присвячується
пам'яті українського народу, який загинув
мученицькою смертю від голоду. Голодомор
чорною смугою прокотився Україною,
понівечив життя поколінь і забрав у небуття
тисячі доль.

(лунає в запису поминальний дзвін)

Ведучий:

То була страшна весна тридцять третього.
Люди паслися на траві, як худоба, їли листя з
липи, їли вуличних собак і кожен третій падав.
Щодня людей ковтав Голодомор.
Село мертвіло...
Птахи норовисті
Сідали зрана журно на стовпи –
Стояли, наче в чорному намисті,
Напівживі оселі і степи.
Ходила смерть відкрито берегами
І не було тортурам вже кінця.

на сцені з'являються мати і дочка

Дочка: Мамо... чи скоро вже весна?

Мати: Весна? Вона тобі навіщо?

Дочка: Ви казали – як до весни дотягнемо, то
будемо жити...

Мати: А я не знаю. Треба вийти надвір та
в сусідів спитати, яке число. Але вже тепло.
Мабуть, вже весна.

Дочка: Вже? А чого ж ви нічого не зварите
їсти? Ви казали – кропиву можна буде
зварити...

Мати: Ще не виросла кропива.

Дочка: Мамо, а я ще на вечорниці буду
ходити?

Мати: Як виживеш – будеш.

Дочка: А як не виживу?

Мати: Полетиш до раю.

Дочка: А що це?

Мати: Там... є що їсти. Там завжди є що їсти.

Дочка: Мамо, так їсти хочеться. Мамо...
мені хоч би щось у роті потримати...

Мати: Зараз, дочко. Зараз я піду надвір –
подивлюся. Може, якого хробачка знайду...
(помалу встає, напинає хустку, бере ножа).

Дочка: (починає важко дихати) Мамо...
мені так тяжко чогось. Так тяжко...
Мамо... якщо в раю є що їсти – чого ми
тут сидимо? Підемо туди! (благально хапає
матір за руки, тягне її руку з ножем до себе)

Мамо! Я більше не можу! Мамо!

Мати: Що ти! Що ти! Донечко моя остання, світе мій ясний! Уже всі пішли, ти в мене тільки й zostалась! Як же я без тебе?

Дочка: Мамо, ходімо разом! (в напівбожевільному стані тягнеться до ножа)

Мати: (нерішуче дивиться на неї, на ніж, потім відсторонює її, ховає ножа за спину і простує до виходу) Ні, ні, зараз, я зараз... ти тільки не помирай, Оленко, чуєш? Зараз мама тобі принесе щось поїсти, мама знайдуть... (кидається знов до доньки, обцілює її обличчя) Оленко, й не думай, чуєш! Ти жди, жди мене тут, я хутко! Жди! (виходять в різні боки)

Ведучий:

Великий голод – вічний гріх
З лихої прихоті й сваволі...
Той рік на Україну ліг,
Мов згусток кров'янистий болю.
В руках, що виростили хліб,
Не залишили і зернини,
Ні, рід наш в горі не осліп –
Ти все згадаєш, Україно!

(виступи директора ООЦУК та гостей)

*Виступ молодіжного жіночого хору ООЦУК
«Оріана»*

на сцені з'являється донька

Донька:

Плаче Таня.
На возі з мерцями.
Вона, людоньки, ще ж бо жива...
А везуть вже до смертної ями.
Забарилися десь перезва.
І нема кому косу розплести.
Повмирили і дружби, й дружки.
Отака українська сієста.
Отакії дівочі стрічки.
Дочекалася свого весілля.

Мертві хлопці...
Усі женихи!
Наречена поверх, як неділя.
А ще вище – чужії гріхи.
Серед білого дня стало темно.
Що, гробарю, ти Богу сказав?!
Покотилась, як сонце, на землю
Та остання дівоча сльоза...

(знімає з голови стрічку, з плечей хустку і повільно йде зі сцени, з іншого боку на сцену виходить мати)

Мати:

Вже в безлюдді повнім погасала
Донечка, надія удовина.
І сама вдова її вдягала,
І сама поклала в домовину.
У візку скрипливому із двору
Дотягла насилу до могили,
Що її у цю недобру пору
Вирила, аби земля покрила.
А як дощ заструменів цівками,
Цвинтарні оплакуючи втрати,
Босими опухлими ногами
Танцювала у багнюці мати:
“Оце ж тії чоботи, що зять дав,
А за тії чоботи дочку взяв...” (співає)
Чорний-чорний та недобрий сватав
І, дивись, таки зумів узяти.
І тепер весільну перед зятем
Гірко відтанцьовувала мати:
“Чоботи, чоботи із бичка,
Чом діла не робите, як дочка?..” (співає)
Засиха на литках та багнюка -
Отакі-то перед і халяви.
Босі п'яти нелюдську розпуку
Світові оглухлому жбурляли:

...ДОЧКУ ВЗЯВ...
...Д-О-Ч-К-У...

падає на коліна у німій розпуці

на сцену виходить хор ООЦУК «Оріана»

Ведучий:

Полин травою на душі гірчить печаль,
Безжальним катом мучить серце жаль,
Без крихти хліба зупинився їхній час.
Палає пам'яті свіча. Вогонь – не згас.

*демонстрація відеофільму
на останніх кадрах з двох боків виходять
мати і дочка*

Мати:

Ми – люди, що жили-були колись у
славнім краї, де земля родюча. Де солов'ї
вितьохкували в гаї, росли ліси безмежнії
на кручах. Росли садки, цвіли, як у Едемі...
І мати із дочкою там жили... Була я матір'ю,
та вбивцею я стала. Від голоду – але ж
однако – вбивця... Була я матір'ю, а стала я
травою. Росту на цвинтарі – вбираю в себе
крівцю.

Дочка:

А я була – і мати, і дитина,
Сестра й кохана,
Дівчина й дружина.
А стала в полі – вічная калина.
Як пам'ять про невинну людську кров
На цій землі пролиту, червонію.
Від спогадів тремчу, як вітер віє,
У пеклі зимному скидаю лист, німію,

Але уперто зацвітаю знов,
Бо верне ще і віра, і любов
На землю цю – у це всім серцем вірю!

по центру виходить ведучий

Ведучий:

Зроніть сльозу. Вони не мали сліз.
Заплачте разом, а не наодинці.
Зроніть сльозу за тими, хто не зріс,
Що мали зватись гордо — українці.
Заплачте! Затужіть! Заголосіть!
Померлі люди стогнуть з тої днини,
Й благають: українці, донесіть
Стражденний біль голодної країни.
Згадайте їх — вони колись жили.
Зроніть сльозу і хай не гасне свічка!
Ми в цій землі житами проросли,
Щоб голоду не знали люди вічно.
На вшанування світлої пам'яті жертв
голодоморів в Україні оголошую хвилину
скорботи.

(Хвилина мовчання)

Ведучий:

Прости, народе Божий, лише сирою землею
зігрітий! Усіх нас грішних прости, що
мовчали...

ДЗВІН

Мати:

Прости за те, що за упокій твій молебнів не
справляли, поминальних свічок не світили,
обідів по тобі не робили.

ДЗВІН

Донька:

Прости нас, роде замордований! Царство
небесне вам, душі, невинно загублені!

Ведучий:

Культурно – мистецьку акцію пам'яті
«Свіча скорботи» до Дня вшанування
пам'яті жертв голодоморів в Україні
завершено. Дякуємо всім за увагу, до нових
зустрічей.

культурно-мистецька акція пам'яті

СВІЧА СКОРБОТИ

1932-33

Одеський обласний центр
української культури
м. Одеса, вул. Польська, 20